

quan a llur principi actiu, és clara: altrament no es podria explicar com els embrions d'una mateixa espècie sempre esdevenen animals de igual espècie, encara que es desenvolupin dintre el mateix ambient i en les mateixes condicions externes que els embrions d'altres espècies.

Veiem doncs, que no és tant grossa la semblança.

N'hi ha innegablement molta, però, això és perfectament comprensible per la mateixa imperfecció de l'obra. I així, hi ha incomparablement més semblança en el període embrional, que més tard una volta nascut l'individu, quan per tant ja és perfecte. Seguint aquesta mateixa llei de la naturalesa, si comparessim dos embrions, podem assegurar amb tota certesa que quan més propers estiguin a llur concepció més s'assemblaran; però, a mida que vagi avançant el temps de la concepció i s'apropi el part, es van desvirtuant més les formes dels individus i ensems va apareixent més clara la dissimilitud dels organismes. Ho aclareix ben bé el següent simill, emprat a un preclar autor (Potanovà): «la naturalesa en l'embrió des de l'instant de la concepció obra com un consumat artífex. Comença el seu treball, donant a la matèria sobre on exerceix llur activitat una conformació de bell principi molt basta i grollera, més, poc a poc va imprimint-li la forma d'allò que es proposa fer. Quan més llunyana és l'obra de la forma pròpia i definitiva, tant més, fàcilment es confon amb qualsevol altra. Confronteu, sinó, el primer esboç que un escultor fa d'una estatua del Dant amb un altre

Perxò diu molt bé el Dr. Bellido que «la similitud biològica dels simis antropoides amb els homes no és tant profunda com nom vol fer creure».

Mostrarem doncs, les diferències orgàniques que separen l'home de la bèstia, començant per dues que pels darwinistes són de molt pes: Ens referim a les dissimilituds del crani i del cervell. La disparitat no pot ésser més decisiva. La testa de l'home és arrodonida, està col·locada damunt el coll, podent-se moure lliurement a tots costats com damunt d'un eix i mira de cara a l'espai; el cap del ximpanzé és allargassat enormement per les mandíbules i caigut vers davant, amb la mirada feta naturalment a la terra. El coll de l'home és flexible i lliure vers davant i darrera; el coll del ximpanzé és extraordinàriament curt, amb llargues espines sobre les vertebrades. L'home té un front ample i noble; el simi quasi no en té.

«En el simi el crani tot caracteritza a la veritable bèstia: les mandíbules formidables, els ullals de porc senglar o talvegada més aviat de tigre. Considerem l'àngul facial. Aquest marca la relació entre el front i les mandíbules, fent patent segons la seva major o menor obertura la major o menor capacitat cerebral. Entre els homes fluctua dins un promig de 75 a 80 graus. Es donen casos de 90 graus i altres en canvi d'homes raquítics que fins arriben a baixar a 70 i 67. En el ximpanzé adult, l'obertura facial és de 55 graus i en l'orangutà de 50 graus. En la juvenesa és quan mostren els simis un àngul facial més